

Това стана на 1 Августа. Жената бѣше 35 години съ 4-дѣца.  
(„Напрѣдъкъ“)

Тжрново. Отъ Ново село, Батушево. . . хората мржтъ гладни и отъ студъ по горитѣ. Турцитѣ имъ изгориха ежшитѣ. Правителственнитѣ бирници ги намиратъ и въ гората да събиржтъ данокъ.  
(„Н. България“)

Писмо на Леди Странгфордъ, съ дата отъ 3-окт. поместено у в. „Стара Планина“.

„Селата сж глухи, говори писмото, нито шумъ, нито гласъ са чува въ тѣхъ; азъ можа истина да ви кажа, че не видяхъ усмивка нито у едно дѣте. . . Г-нъ Кларкъ, ходи отъ село въ село; той ѣде сухъ хлѣбъ отъ нѣколко недѣли, минува стржмни планини. . . Хората са виждатъ само кожа и кокалъ, лицата имъ набжрчени, отъ слабостъ, като вжрвятъ залитатъ. Когато имъ раздавахме по една рагозинка, тѣ идѣха при насъ учтиво, правеха си мѣсто единъ на други, безъ да са увиратъ, преварятъ или каратъ, само тихичко плачеха и ни цалуваха ржка на сѣки подарокъ. Окаянни същества! тѣ имаха само по малко сухъ хлѣбець и пакъ намираха да ни утрунатъ съ грозде и орѣхи, и не рачаха да имъ откажемъ. . . Нищо друго нѣма освѣнъ грамади камани изгорени, почерняли. Мѣстото е очистено отъ човѣшки останки, но още представлява ужасенъ изглѣдъ. Хората живѣятъ въ колиби отъ слама и джеки, презъ които джжда и вѣтара свободно минуватъ. Дордѣто живѣя, нѣма да забравя двата деня, що прекарахъ въ Батакъ, и каквото видяхъ и чухъ тамъ. . . По-нжрвитѣ бжлгари ни помагатъ съ неуморима дѣятелность. . . Коекото за мене частно, срамъ ма е отъ дрѣхитѣ, които нося, отъ завивкитѣ подъ които спя, като си помисля за това що глѣдамъ на окого си.“

ГЮРГЕВО 20 Окт.

До моя народъ.

„Народе злощастній! Помни че твоитѣ врагове сж много. Ти помжрда, а тѣ забиха ножоветѣ въ гжрлото ти, раздраха назвата на твоето отечество и тѣ облѣха съ кржвъ! Ти викашъ, ти пжш-кашъ но никой не иска да та чуе. Но дерзай, народе! Ти ще са